

камень . . . . Въ чханіи єгѡ возблнстаетъ свѣтъ: очи же єгѡ видѣнїе деннїцы. Из' оустъ єгѡ исхѡдять ѣки свѣщы горѣщы, ѡ размѣштса ѣки ѡскры огненнїа: из' ноздрей єгѡ исхѡдитъ дымъ пѣщи горѣщїа огнемъ оуглїа: дшѡ же єгѡ ѡкѡ пламы из' оустъ єгѡ исхѡдять. На вѣи же єгѡ водворѣтса сіла, предъ нимъ течетъ пѡгѡба . . . . Сердце єгѡ ѡжесткѣ ѣки камень, стоїтъ же ѣки наковална неподвїжна. Обращшса же ємѡ, страхъ звкрѣмъ четверонѡгїмъ по землї скѡчѡщымъ. Яще срѡщтъ єгѡ кѡпїа, ничтѡже сотворѡтъ ємѡ, копїе вонзѣно ѡ бронѡ: вмкнѡетъ во желѣзо ѣки плѣвы, мѣдь же ѣки древо гнїло . . . . Лѡже єгѡ ѡстнї ѡстрїи, всѡко же златѡ морскѡе подъ нимъ, ѡкоже кренїе безчїслено. Возжизаетъ вѣзднѡ, ѡкоже пѣщъ мѣднѡ: . . . . вмкнїлъ вѣзднѡ въ прохѡждѣнїе. Ничтѡже єсть на землї подобню ємѡ сотворѣно . . . . Всѣ высѡкое зрїтъ: самъ же царь всѣмъ сѡщымъ въ водахъ.

Прор. Даниїла — II. 31—35.

И сѣ тѣло єдїно, вѣлїе тѣло ѡно, ѡ ѡвлїчїе єгѡ высѡко, стоїще предъ лицемъ твоїмъ, ѡ ѡбразъ єгѡ страшнѣ. Тѣло, єгѡже глава ѡ злата, рѡцѣ ѡ перси ѡ мѡщцы єгѡ срѣбраны, чрево ѡ стѣгна мѣдны, гѡлени желѣзны, нѡзѣ, часть оубѡ нѣкамъ желѣзна, ѡ часть нѣкамъ скѡдѣдна. Вїдѣлъ єси дѡндеже ѡ тѡржеса камень ѡ горѣ без' рѡкъ, ѡ оудари тѣло въ нѡзѣ желѣзны, ѡ истнї ѡхъ до концѡ. Тогда сотрѡшса всѣмъ скѡдѣлъ, желѣзо, мѣдь, срѣбрѡ ѡ